

לביא
מכון לחשבונאות ומינהל רוד סמולנסקין 7 ת-א

ל מ ד

הנהלת חשבונות

ב מ כ ו נ

בעזרת ספרי

* קורס בוקר מזורז

סוג ג'

הפתיחה: 26/10

* קורס ערב יסודי

סוג ג'

הפתיחה: 26/10

* קורס למנהלי חשבונות מדופלמים שנה א'

הפתיחה: 31/10

* קורס למנהלי חשבונות מדופלמים שנה ב'

הפתיחה: 25/10

* קורס למתקדמים סוג ד'

הפתיחה: 16/10

למד במוסד מוכר!

תעודות למסיימים

פרטים והרשמה:

ת"א, רח' סמולנסקין 7
מפנת בן-יהודה 90
טל. 29960

ספורט

אתלטיקה

30.000 : 0

בשביל מה נסעו בחירי האתלטים של ישראל ל-23 יום לאירופה? כשחזרו השבוע, לאחר ביזבוז של 30 אלף לירות, עדיין לא היתה תשובה ברורה.

כשיצאה הנבחרת, היה ההסבר פשוט מאוד: "נוסעים כדי להשיג את מינימום באונקו, כדי שנוכל בדצמבר לנסוע ל-אליפות עמ"אסיה ולהגיע להישגים".

ואיך באמת עורה אירופה? הירושלמית הצעירה ליאורית דניאל והחדרתית סמדר מודעי היו היחידות שהשיגו את המינימום. איש מלבדן לא הצליח בכך.

התמונות - דארכיון - לאתלטים עצמם היה הסבר מלא לכשלונם. קוראים לו אברהם גרין, והוא מאמנם של האתלטים. גרין הוא דמות ידועה באתלטיקה הישראלית, משמש זה שנים כמאמן אתלטי מכבי תל-אביב, ולאחרונה אף היה אחראי לבניית המסלולים החדשים באיטליה. רמת-גני המחודש.

לחוצלארץ נסע גרין לא רק בשל פעמי-לותו המקומית, אלא גם הודות לעובדה כי מכירים אותו בעולם, ואין שם ב-אתלטיקה העולמית, שלא סעד עימו, או לפחות הצטלם איתו.

חוץ מכמה תמונות נוספות לארכיון של גרין לא הרוויח הספורט הישראלי דבר מנסיעה זו.

במקום להתמודד עם ספורטאים בעלי רמה, התמודדו בחירי האתלטים של ישראל עם טירונים. במקום להגיע להישגים חדשים, רשם לעצמו גרין ניצחונות נגד נבחרות דרגה ג'. במקום להצטייץ את האתלטיקה הישראלית קדימה, ערכו האתלטים מסע בלויים בבירות אירופה.

התחרות הרצינית היחידה שהצליח גרין לארגן, הודות לקשריו הבינלאומיים הענפים, היתה התחרות הראשונה של האתלטים בי-איטליה. אלא שאליה הם הגיעו עייפים ו-סחוטים, מכיוון שאיש לא טרח לעיין בלוח-הזמנים של הרכבות לפני הנסיעה.

התחרות בוזבזה, אבל יתרון אחד היה בכל זאת למסע באיטליה: גרין לקח את אנשיו לסיור בן חמש שעות ברומא.

המסע - דבתוליהיים. בקופנהגן היו עוד שתי תחרויות. הודף כדור-הברזל הגבתי מאיר יעקובי: "ח היתה בדיחה. אם היו יודעים בארץ עם מי התמודדו טובי האתלטים של המדינה, היו צוחקים. אני הדפתי 15 מטר ואחרי הגיע יורם גיל, ש-הדף 13.50 מטר. ה-דני הדף עוד פחות. זו רמה של ילדים.

לעומת זאת ניצלו האתלטים את הזמן להיכרות מעמיקה עם בירת דנמרק. הם שוכנו בבתי פר-טיים, כך שמלבד ה-פגישה היומית לא היה להם כמעט מגע עם חברים. באחת ההזדמנויות צלצל גרין לכל הבתים בשעה 11 בלילה. ה-תשובה שקיבל אם בכלל, היתה על טהרת השפה הדנית.

חוסר-ידע של האתלטים הביא לתוצאות מגוחכות. באחת ההזדמנויות העדיפו ה-אתלטים לעשות מסע מזורז ומעייף של שישה קילומטרים, כדי לחזות בפסל ב-חולת-הים בקופנהגן, כדי לחסוך סכום ה-מקביל לחצי לירה.

פאריס היתה גולת הכותרת של הטיול הגדול. זה שהגיעו בתאריך אחר מזה ש-סוכם מראש עם הצרפתים היה פרט קטן. גם זה לא חשוב.

סיפר אחד האתלטים: "אם ראינו את גרין באימונים היה כבר טוב. לא היתה פעם, ש-הוא יעמוד עלי-ד אתלט ויסביר לו מה לע-שות. הוא היה תמיד עסוק בפגישות עם אנשים חשובים. באחת ההזדמנויות ביקש ממנו הרץ יאיר פנטילט שימדוד לו זמני-ביניים בריצה. גרין אמר לו שאין לו זמן בשביל שטויות כאלה".

ההוויות - בבוקר. בכל זאת ה-נסיעה לפאריס לא היתה לחינם. האתלטים עשו היכרות יסודית עם כמה ממועדוני-הילה הידועים של עיר האורות. המלווה היה המאמן.

לאתלטים הוא הודיע, שאסור להם לבקר

איך להישאר תמיד

ברתי מנוצח בזירה

הקהל ידע שרפאל הלפרין, האלוף הגדול של ישראל, בהיאבקות חופשית, ינצח את מר עולם. משום שמר העולם לא רק שהוא לא ישראלי, אלא שהוא גם כושי.

אבל בכל זאת הקהל הלך לראות איך הוא יעשה את זה. גם בקולנוע יודעים שהטובים ינצחו, ובכל זאת הולכים לראות איך הם יעשו את זה.

מדרווחת כתבת "העולם הזה" מזירת ההיאבקות:

כשהלפרין הופיע על הזירה כולם כחאו לו כף. הוא היה לבוש, כדרכו, בחוק ארוך, שגילה מתחתיו זוג מכנסיים לבנים, ומגנדרוול בולט, ועל ראשו היתה מונחת מגבת.

הכושי היה סתם. הוא לא לבש שום דבר מיוחד. הקהל עצר את נשימתו. הלפרין מתח את שריריו, והקרב התחיל. כולם חיכו לראות מה יעשה הגיבור ל-כושי.

ואו, פתאום, לקח הכושי את רפאל הלפרין, וזרק אותו על הרצפה. הלפרין עוד לא הספיק להתאושש, והכושי העיף אותו על הראש. רפאל קם והכושי העיף אותו שוב. שבע פעמים הוא נפל, שבע פעמים הוא קם, ובסוף, כשכולם הבינו שהוא כבר אבוד לגמרי, כשהוא מסתובב כבר בזירה, עם לשון בחוץ, ובלי נשימה, נפל הכושי לרגע ארצה, השופט ספר מהר אחת, שלושה, עשר, ורפאל הוכרז כמנצח.

***

רוצים להרביץ

הוא נופף בידייו לקהל הרועש, יצא מהזירה והקהל אחריו. הוא הלך לחדר-ההלבשה והקהל אחריו, הוא אמר להם תודה רבה. נופף להם בידי, ורצה כבר להוציא עט כדי לחתום להם אוטוגרפים, עד שפתאום התברר לו שהם לא רוצים אוטוגרפים, הם רוצים להרביץ לו.

הוא התחיל לברוח מהם, הם רדפו אחריו, עד שהוא הגיע בשארית כוחותיו ל-

צארלי בן-ברוך. ההתערכות לא היתה חר-

קת, ואני לא הבנתי מה קורה. אחרי זה הוא התערב עוד פעם ועוד פעם, והתחלתי להביץ שאני נאבק לא רק נגד רפאל הלפרין אלא גם נגד השופט.

איבדתי את העשתונות, והתנפלותי על השופט, ועל הלפרין יחד. הוצאתי לשופט שן, וחתכתי לרפאל את הפנים. אחר כך, באחת הנפילות שלי, השופט ספר במהיר רות עצומה, והכריז על רפאל כעל מנצח. הכושי היפהפה לא ידע או אולי הוא כן ידע שלפני חודש ניצח רפאל הלפרין עליידי המשטרה, בחשד הונאה בארגון היאב-קת.

כמו כן לא ידע הכושי או אולי הוא כן ידע, שבימים הקרובים צריך רפאל הלפרין להתמודד עם אלן לה פורגה, שמציג את עצמו כאלוף אסיה. האולם כבר נשכר. הכרטיסים נמכרו. ואם רפאל לא היה מנצח אותו, את הכושי, איך הוא יכול היה להתמודד בהתמודדות השנייה.

מוקף חתיכות

למחרת הופיעו מודעות, ובהן היה כתוב, שהמתאבק הכושי חלה, וה-התמודדות השנייה, שצריכה היתה להיערך בפתח-תקווה, לא תתקיים. לאחר חיפושים מייגעים בבתי-החולים, ובמיטות, נמצא ה-כושי החולה על שפתיים, כשהוא עליו, שמת, צולה, ומוקף חתיכות.

במועדוני-לילה. כדי לפצות אותם הוא היה מספר להם מדי בוקר על בילוייו מהלילה הקודם.

כדורסל

איסם על איסם

זה שאבא חושי הסכים - לפי הבדיחה העממית - לתת נמלי-חופשי בחיפה ל-מדינת-ישראל, לא אומר שישאל מצידה מוכנה לוותר במשהו לחיפה. עובדה: השבוע הודח כדורסלן חיפאי מנבחרת ישראל, הפ-סיד בכך ההזדמנות לטייל באירופה, ב-אמריקה ואפילו באסיה.

התריסר המאושר. שלוש שנים כבר נחשב חיים בוכבינדר לשחקן מהשורה ה-

ראשונה, והוא נימנה אף על סגל הנבחרת הלאומית בכדורסל.

בוכבינדר, הידוע יותר בשם איקסי, נראה כמועמד בטוח למסע הנבחרת סביב העולם. הוא נראה כך, כמובן, לכל מי שמחשיב רק שיקולים ספורטיביים טהורים, אך לא לאלה שלנגד עיניהם שיקולים אחרים.

ביום הרביעי האחרון קרא לו מאמן ה-נבחרת, שמעון "צינגה" שלה, הודיע לו כי הוא נופח מסגל הנבחרת, ולא ייכלל בין תריסר הכדורסלנים המאושרים.

מה שהיה בעוכריו היתה העובדה שהוא חיפאי. נותרו אמנם עוד שניים מ-אותה עיר בסגל, אך להם היתה תכונה אחרת שלא היתה לאיקסי. הם אנשי הפועל, ואילו בוכבינדר הוא איש מכבי.

הלפרין באוויר

השחורים) לא הסכים לבלוף, הטיל את רפאל הלפרין כמה פעמים מעבר לחבלי הזירה.

מסתבר שהמחלה שלו היתה מפוברקת כמו ההיאבקות שלו. הוא עצמו מודה בכך בזעם: "עברתי בהרבה הופיע מקומות בעולם, בכל העולם מושתתת ההיאבקות החופשית על סכניקה, שכל והצגה, אבל בישראל אוהבים, כנראה, רק קומדיות ובדיחות. וזה מה שמקבלים."

הצרה היא שרפאל הלפרין אפילו לא מסוגל לתת לקהל את הקומדיה הזאת. כשהייתי באמריקה שמעתי על רפאל הלפרין. שמעתי שהוא הופיע במקומות טובים, וחשבתי שהוא טוב. אחר כך לא שמעתי עליו כל כך הרבה זמן עד ש-השבתי שהוא פרש.

לא ידע? כן ידע!

התחלנו להתמודד. אני עמדתי ל-חסל אותו. פתאום התערב השופט צארלי בן-ברוך. ההתערכות לא היתה חר-

ברור שזה בלוף!

קת, ואני לא הבנתי מה קורה. אחרי זה הוא התערב עוד פעם ועוד פעם, והתחלתי להביץ שאני נאבק לא רק נגד רפאל הלפרין אלא גם נגד השופט.

איבדתי את העשתונות, והתנפלותי על השופט, ועל הלפרין יחד. הוצאתי לשופט שן, וחתכתי לרפאל את הפנים. אחר כך, באחת הנפילות שלי, השופט ספר במהיר רות עצומה, והכריז על רפאל כעל מנצח. הכושי היפהפה לא ידע או אולי הוא כן ידע שלפני חודש ניצח רפאל הלפרין עליידי המשטרה, בחשד הונאה בארגון היאב-קת.

כמו כן לא ידע הכושי או אולי הוא כן ידע, שבימים הקרובים צריך רפאל הלפרין להתמודד עם אלן לה פורגה, שמציג את עצמו כאלוף אסיה. האולם כבר נשכר. הכרטיסים נמכרו. ואם רפאל לא היה מנצח אותו, את הכושי, איך הוא יכול היה להתמודד בהתמודדות השנייה.

במועדוני-לילה. כדי לפצות אותם הוא היה מספר להם מדי בוקר על בילוייו מהלילה הקודם.

כדורסל

איסם על איסם

זה שאבא חושי הסכים - לפי הבדיחה העממית - לתת נמלי-חופשי בחיפה ל-מדינת-ישראל, לא אומר שישאל מצידה מוכנה לוותר במשהו לחיפה. עובדה: השבוע הודח כדורסלן חיפאי מנבחרת ישראל, הפ-סיד בכך ההזדמנות לטייל באירופה, ב-אמריקה ואפילו באסיה.

התריסר המאושר. שלוש שנים כבר נחשב חיים בוכבינדר לשחקן מהשורה ה-

ראשונה, והוא נימנה אף על סגל הנבחרת הלאומית בכדורסל.

בוכבינדר, הידוע יותר בשם איקסי, נראה כמועמד בטוח למסע הנבחרת סביב העולם. הוא נראה כך, כמובן, לכל מי שמחשיב רק שיקולים ספורטיביים טהורים, אך לא לאלה שלנגד עיניהם שיקולים אחרים.

ביום הרביעי האחרון קרא לו מאמן ה-נבחרת, שמעון "צינגה" שלה, הודיע לו כי הוא נופח מסגל הנבחרת, ולא ייכלל בין תריסר הכדורסלנים המאושרים.

מה שהיה בעוכריו היתה העובדה שהוא חיפאי. נותרו אמנם עוד שניים מ-אותה עיר בסגל, אך להם היתה תכונה אחרת שלא היתה לאיקסי. הם אנשי הפועל, ואילו בוכבינדר הוא איש מכבי.